

“ମିଠେ ବଜେ:— ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସଜେତନ କରିବା, ରାସ୍ତା ବତେଇବା, ଯେତେ ଯେତେ ତୁମେ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଶୁଣାଇବ ତୁମର ସେତେ କଲ୍ୟାଣ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଗରିବ ପିଲାମାନେ ନିଜର କେଉଁ ବିଶେଷତା ଆଧାରରେ ଧନୀମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଯାଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଗରିବ ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିବାରେ ବହୁତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରହିଥାଏ । ଗରିବମାନେ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ବକ କରିଥା’ନ୍ତି । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ଗରିବମାନଙ୍କୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଧନର ନିଶା ଲାଗି ରହିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାପ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଗରିବ ପିଲାମାନେ ଧନୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଯାଆନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଓମ ନମୋ ଶିବାୟ ...

ଓମ୍‌ଶାନ୍ତି । ତୁମ ମାତ-ପିତା ହମ ବାଲକ ତେରେ.... ଏହି ଗୀତରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ମହିମାର ଗାୟନ କରାଯାଇଛି । ଏହି ମହିମା ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ କାରଣ ସେ ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ମା-ବାପା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କର ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମଦାତା ଅଟନ୍ତି । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରଚୟିତା କୁହାଯାଉଛି । ବନ୍ଧୁ, ସହାୟକ ଏହିଭଳି ତାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ଏତେ ମହିମା ନାହିଁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ହିଁ ଅଲଗା । ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର କହି ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା କୌଣସି ପେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର କୁହାଯାଏ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି କିନ୍ତୁ କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ? ଏହି ସୃଷ୍ଟିତତ୍ତ୍ଵ କିପରି ଘୁରୁଛି, ତାଙ୍କଠାରେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିଛି । ତେଣୁ ସିଏ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ ବି ପତିତ-ପାବନ ବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମହିମା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଅଲଗା । କିନ୍ତୁ ଉଭୟ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ମହିମା ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ଏବଂ ଗୀତା ଜୟନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ତିନିଟି ଜୟନ୍ତୀ ହେଲା ମୁଖ୍ୟ । ଏବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ପ୍ରଥମେ କାହାର ଜୟନ୍ତୀ ହୋଇଥିବ ? ଶିବଙ୍କର ନା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ? ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଖୁବ୍ ଧୂମଧାମରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ବିଷୟରେ ସେତେ କାହାରିକୁ ଜଣାନାହିଁ, ନା କୌଣସି ଗାୟନ ଅଛି । ଶିବ ଆସି କ’ଣ କରିଛନ୍ତି ? ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ତ ବହୁତ କଥା ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଗୋପିମାନଙ୍କୁ ହରଣ କରିଥିଲେ, ଏମିତି କରିଥିଲେ, ସେମିତି କରିଥିଲେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବିଷୟରେ ବିଶେଷ ଭାବେ ଗୋଟିଏ ପତ୍ରିକା ମଧ୍ୟ ବାହାରୁଛି କିନ୍ତୁ ଶିବଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଆଦି କିଛି ବି ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କେବେହେଲା ପୁଣି ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ କେବେ ହେଲା ? କୃଷ୍ଣ ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହେବେ ତେବେ ଯାଇ ତ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପିଲାଦିନକୁ ତ ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ଟୋକେଇରେ ରଖି ନଦୀ ସେ ପାରିକୁ ନେଇଗଲେ । ଟିକିଏ ବଡ଼ ଅବସ୍ଥାରେ, ରଥ ଉପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ତଳୁ ତଲାଉ ଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ସିଏ ୧୬-୧୭ ବର୍ଷର ହୋଇଥିବେ । ଅଧିକ ଚିତ୍ର ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାର ହିଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଗୀତା କେବେ ଶୁଣାଇଲେ । ସେସମୟରେ ତ ଶୁଣାଇନଥିବେ, କାରଣ ଭାଗବତରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ, ଅମୁକକୁ ହରଣ କଲେ, ଏମିତି କଲେ, ସେମିତି କଲେ । ତେଣୁ ସେ ସମୟରେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ତ ଶୋଭା ପାଇବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତ ସେତେବେଳେ ଶୁଣାଇବେ ଯେତେବେଳେ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ଆସିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭବୀ ହେବେ । ଗୀତା ମଧ୍ୟ କିଛି ସମୟ ପରେ ଶୁଣାଇବେ । ତେବେ ଶିବ ଆସି କ’ଣ କଲେ, ଏକଥା କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଯେପରି ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ମୁଁ କ’ଣ କରିଛି ? ମୋତେ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ କହୁଛନ୍ତି । ଯଦି ମୁଁ ଆସୁଛି ତେବେ ମୋ ସହିତ ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଅନୁଭବୀ

ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଭାରତରେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛ । କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ଏବଂ ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ଏହି ତିନିଟି ହେଲା ମୁଖ୍ୟ । ରାମଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ତ ପରେ ହେଉଛି । ବଂଶୀମାନ ସମୟରେ ଯାହାକିଛି ହେଉଛି ପରେ ତାହା ଜୟନ୍ତୀ ରୂପରେ ପାଳିତ ହେଉଛି । ସତ୍ୟତ୍ୱେତା ଯୁଗରେ ଜୟନ୍ତୀ ଆଦି ପାଳନ ହୁଏ ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନେ ଉଠିବାପାଇଁ ହିସାବରେ ସମ୍ପ୍ରତି ନେଇଥା'ନ୍ତି ସେଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ମହିମା ନାହିଁ । କେବଳ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟାଭିଷେକ ପାଳନ କରୁଥିବେ । ଜନ୍ମଦିନ ତ ଆଜିକାଲି ସମସ୍ତେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତାହା ତ ସାଧାରଣ କଥା କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମ ହେଲେ, ବଡ଼ ହେଲେ ପରେ ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ ଚଳାଇଲେ, ଏଥିରେ ମହିମା କରିବାର ତ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟ ତ୍ୱେତା ଯୁଗରେ ସୁଖର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ । ସେହି ରାଜ୍ୟ କେବେ, କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଲା । ତାହା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମୁଁ କିଛି କିଛିର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । କଳିଯୁଗର ଶେଷ ହେଲା ପଡିତ ଦୁନିଆ, ସତ୍ୟଯୁଗର ଆରମ୍ଭ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ମୁଁ ତୁମର ପିତା, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚିତ ଦେବି । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବର୍ଷା ଦେଇ ଥିଲି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିଆସୁଛ । କିନ୍ତୁ ମୋର ନାମକୁ ଭୁଲିଯିବା କାରଣରୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେଇଛ । ଶିବବାବା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରଥମେ ତ ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ହେବ, ତା ପରେ ଯାଇ ସାକାର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ହେବ । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସମସ୍ତେ ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି । ମୋର ମଧ୍ୟ ଅବତରଣ ହୋଇଛି । କୃଷ୍ଣ ତ ମାତା ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଇ ତାଙ୍କଠାରୁ ପାଳନା ନେଇଥିଲେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଶିବବାବା ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶଙ୍କରଙ୍କର ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ର ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । କହନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା, କାରଣ ଶିବଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ସିଏ ନିଜେ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଯାଙ୍କର ବୁଢ଼ା ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଇଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଯାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଏହା ଶେଷ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ଯେ, ଶିବଜୟନ୍ତୀ ବଡ଼ ନା କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ବଡ଼ ? ଯଦି କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଜନ୍ମର ବହୁତ ବର୍ଷ ପରେ ହେବା ଉଚିତ କାରଣ କୃଷ୍ଣ ବଡ଼ ହେବେ । ଏହା ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା ନା । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଶିବଜୟନ୍ତୀର ପରେ ପରେ ତୁରନ୍ତ ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ଆସୁଛି ଏହି ପଏଠାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ପଏଠା ତ ଅନେକ ଅଛି, ଯାହାକୁ ନୋଟ ନକଲେ ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ତାଙ୍କର କେତେ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ରଥ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ସମୟ ଅନୁସାରେ ସବୁ ପଏଠା ମନେ ପଡିଯିବ, ତାହା ବହୁତ କଷ୍ଟକର କଥା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ଦୁଇ ଜଣ ପିତାଙ୍କର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଅ । ଯଦି ଶିବବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ଏଠାକୁ ଆସୁଥିବେ । ଯେପରି ଯାଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ଧଦେବ, ଆସି ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ କି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଲେ ହେଉଛନ୍ତି ଗଡ଼ ପାଦର, ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନୁଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିବେ । ସିଏ କେବେ ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିବେକି ! ନୁଆ ସୃଷ୍ଟି କୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ, ଏବେ ହେଲା ନକି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କିଛି କିଛିର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ଏହା ହେଲା ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ । ତେବେ ସେହି ଯୋଗ କିଏ ଶିଖାଇଥିଲେ ? ଶିବବାବାଙ୍କ ନାମକୁ ତ ଗୁପ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ଆଦିଙ୍କର ନାମ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶିବବାବା ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଥିଲେ । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶିବଜୟନ୍ତୀକୁ ନିରାକାରଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ସିଏ କିପରି ଆସିଲେ, ଆସି କ'ଣ କଲେ ? ସିଏ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତିଦାତା, ମୁକ୍ତିଦାତା, ଗାଇଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହୁଛି । ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଗାଇଡ୍ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଗାଇଡ୍, ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ହେବା ଉଚିତ୍ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ସମସ୍ତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ପଡିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାବନ କରି କିଏ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ପାବନ ହେବାର ଉପାୟ

କହୁଛି, ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । କୃଷ୍ଣ ତ ଏ କଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ । କାରଣ ସିଏ ତ ନିଜେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ସବୁ ପ୍ରକାରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ବାବା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ । କୃଷ୍ଣ କାହାର ଆତ୍ମିକ ପିତା ତ ନୁହଁନ୍ତି ନା । ମୁଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପିତା ଏବଂ ଗାଇଡ଼ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ମୁକ୍ତି ଦାତା, ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ, ଆନନ୍ଦର ଭଣ୍ଡାର, ସଦା ପବିତ୍ର ସବୁକିଛି ମୋ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏବେ ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରୁଛ । ସିଏ ହେଲେ ଗଡ଼ ଫାଦର । ଯିଏକି ନିଜର ରୂପ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି, ଯେମିତି ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ସେମିତି ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାକୃତିକ ଅଟେ ନା । ଏତେ ଛୋଟ ତାରକା ସଦୃଶ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟି ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପ୍ରାକୃତିକ କଥା କୁହାଯିବ । ଏହା ହିଁ ପ୍ରକୃତି ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟି ରହିଛି । ଯିଏକି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ସେବା କହୁଛନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟି ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ପ୍ରକୃତି, ଏହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କିପରି କରାଯିବ । ଆତ୍ମା ଏତେ ଛୋଟ, ଏକଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ କିନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରୁଛି । ସୁଖ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୋଗ କରିବ । ଏହା ହିଁ ପ୍ରକୃତି ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଲେ ପରମଆତ୍ମା ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟିର ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ନୂଆକଥା, ନୂଆ ଲୋକମାନେ ଶୁଣିଲେ କହିବେ ଏମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ କଷ୍ଟ ପୂର୍ବେ ଶୁଣିଥିଲେ, ବର୍ଷା ନେଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ଏଥିରେ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଅନେକ ହେଉଛନ୍ତି । ତାହା ତ ବହୁତ ସହଜ । କିନ୍ତୁ ରାଜା ହେବାରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଧନ ଦାନ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଗରିବମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଶକ୍ତିମୁତାବକ ଯାହାକି ଦାନ କରୁଥିବେ ସେଥିରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ରାଜା ହେବେ । ଯେଉଁମାନେ ନିଷ୍ଠାପର ଭକ୍ତ ଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରନ୍ତି । ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାପ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହେଉଥିବ । କିନ୍ତୁ ଗରିବଙ୍କ ଭିତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଥାଏ । ତେଣୁ ସେମାନେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ର ସହିତ ଅଳ୍ପ କିଛି ବି ଦାନ କରିଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ମିଳିଥାଏ ଗରିବମାନେ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ କରନ୍ତି । କହନ୍ତି ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ନଚେତ୍ ଗଳା କାଟିଦେବୁ । ସାହୁକାର ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ସାକ୍ଷାତ୍ କାର ମଧ୍ୟ ଗରିବକୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେହିମାନେ ହିଁ ଅଧିକ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ରାଜା ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପଇସା ବାଲା ଲୋକଙ୍କୁ ବହୁତ ଅହଂକାର ଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗରିବମାନଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ମିଳୁଛି ଏବଂ ଗରିବ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଅଛନ୍ତି । ସାହୁକାର ମାନେ ଶେଷ ସମୟରେ ଆସିବେ । ତେବେ ଭାରତ ଯିଏ କି ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଥିଲା, ସିଏ ପୁଣି ଏତେ ଗରିବ କିପରି ହେଲା, ସେକଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଯେତେବେଳେ ଦ୍ଵାପର ଆରମ୍ଭରେ ଭୂମିକମ୍ପରେ ମହଲ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ଭାରତ ଗରିବ ହୋଇଯିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହେବା ଦ୍ଵାରା ହାହାକାର ହୋଇଯାଏ, ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଜିନିଷ ଅର୍ଥାତ୍ ମହଲ ଆଦି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ଆୟୁଷ ତ ଥାଏ ନା । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ ଯେପରି ଅଧିକ ଥାଏ, ସେହିପରି ଘରର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ସୁନାର, ମାର୍ବଲର ବଡ଼ ବଡ଼ ଘର ତିଆରି ହୋଇଚାଲିବ । ସୁନାର ମହଲ ତ ବହୁତ ମଜବୁତ ହେବ । ନାଟକରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ନା-ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଯାଏ, ଘର ଦ୍ଵାରା ସବୁ ଭାଙ୍ଗିରୁଜି ଯାଏ, ପୁଣି ତିଆରି ହୋଇଯାଏ । ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହିଭଳି ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ସ୍ଵର୍ଗରେ ମହଲ ଆଦି ଯାହାକି ତିଆରି କରିବେ, ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ମିତ୍ରୀମାନେ କିପରି ତିଆରି କରିବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇବେ । ହିଁ ଏତିକି ଜାଣୁଛ ଯେ କଷ୍ଟପୂର୍ବ ଭଳି ଘର ତିଆରି ହେବ । ବିବେକ କହୁଛି ଆଗକୁଗଲେ ତୁମକୁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ତେବେ ଏସବୁ କଥାରେ ପିଲାମାନଙ୍କର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସ୍ଵର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ତ ଅନେକ ଥର ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି । ଏବେ ସ୍ଵର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ଉଭୟ ଦୁଇଟି ଯାକ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ବ□ମାନ

ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରା ଜ୍ଞାନମିଳିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଇଥିଲା, ସେକଥା ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ । ଏମାନେ ଏହି ସମ୍ପଦ କାହାର ପାଇଥିଲେ ? ସେମାନେ ଏହିଠାରେ ପାଠପଢ଼ି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେଠାରେ ଯାଇ ମହଲ ଆଦିତିଆରି କରିବେ । ସର୍ଜନ ବା ଡାକ୍ତରମାନେ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ବଡ଼ ଡାକ୍ତର ଖାତା ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି ନା ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦିନକୁ ଦିନ ଜ୍ଞାନର ନୂଆନୂଆ ପଏନ୍ଟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ଧନ୍ଦା ହେଲା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସଚେତନ କରିବା, ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା । ଯେପରି ବାବା କେତେ ସ୍ନେହରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଦେହ-ଅଭିମାନର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ହେଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ହିଁ ସବୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ସେମାନେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସେ, ତା'ପରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିକାର ସବୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଲତେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବା, ନବାବଙ୍କ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଏସବୁ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଯଦିଓ ଏହା ଆମର ରାଜଯୋଗ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଟିକିଏ କଥାରେ ଅହଂକାର ଆସିଯାଉଛି । ଯଦି କୌଣସି ସଉକିଆ ଘଡ଼ିଟିଏ ଦେଖିଲେ ତେବେ ଇଚ୍ଛା ହେବ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ । ମନଭିତରେ ବିଚାର ଚାଲିବ, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ କୁହାଯାଏ । ଯଦି ବହୁତ ଭଲ ଦାମୀ ଜିନିଷ ରଖିବ ତେବେ ତାର ମଧ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ହଜିଗଲା ତେବେ ମନ ବ୍ୟସ୍ତହେବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯଦି କିଛି ବି ମନେପଡ଼ିଲା ତେବେ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ ହେଲା ଦେହ - ଅଭିମାନର ଅଭ୍ୟାସ । ସେମାନେ ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ସେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅବସେବା କରିବେ । ରାବଣ ତୁମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରିଦେଇଛି । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ବାବା କେତେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଚଳୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବାକୁ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ମହାରଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବାଦ୍ୱାରା ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଜଭୁତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚିଠି ଲେଖାଯାଇ ଥାଏ ଯେ, ତୁମେ ଅମୁକ ଜାଗାକୁ ଯାଇ ଭାଷଣ କର । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହୁଛି । ଯଦିଓ ଭାଷଣ କରିବାରେ ବହୁତ ପାରଙ୍ଗମ କିନ୍ତୁ ନିଜ ଭିତରେ ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଖରାପ କରିଦେଉଛି । କୌଣସି କଥାରେ ତୁରନ୍ତ ବିଗିଡ଼ିଯିବା, ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି କାହାକୁ କିଛି ପଚାରିବାର ଅଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଆସି ପଚାର । ଯଦି କେହି ପଚାରିବେ ବାବା ଆପଣଙ୍କର କେତେ ଜ'ଣ ପିଲା ? ତେବେ ବାବା କହିବେ ପିଲାତ ଅଗଣିତ କିନ୍ତୁ କେହି କୁପୁତ୍ର, କେହି ସୁପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ, ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନା । ଆଜ୍ଞା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

(୧) ଦେହ - ଅଭିମାନରେ ଆସି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଫେଶନ କରିବାର ନାହିଁ । କୌଣସି ଜିନିଷରେ ଅଧିକ ସଉକ ରଖିବାର ନାହିଁ । ବହୁତ ବହୁତ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଚଳିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବହୁତ- ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଚଳିବାକୁ ହେବ, କେବେହେଲେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଖରାପ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କର ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହେବାର ଅଛି । ଅହଂକାରରେ କେବେ ହେଲେ ଆସିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସମର୍ପଣ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ସୁଦ୍ଧ କରି ସର୍ବ ସମ୍ପଦରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନ ରୂପକ ସମ୍ପଦ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟ ରୂପକ ସମ୍ପଦକୁ ଜମା କରିବା ବା ନିଜର ସ୍ଥୁଳ ସମ୍ପଦକୁ ଗୋଟିଏରୁ ଲକ୍ଷେ ଗୁଣା କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜମା କରିବା... ଏହି ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାର ଆଧାର ହେଲା ସୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସଜା ଦିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଖୋଲା ହୃଦୟ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି, ତାକୁ ବାବାଙ୍କୁ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେବ । ତେବେ ନିଜର ଶୂନ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- “ଏକମାତ୍ର ବାବା ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନୁହେଁ” ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲ ।